

El teu compromís, la nostra herència

Josep Maria Huertas Claveria

La matinada del 4 de març d'aquest any desapareixia Josep Maria Huertas Claveria. Nascut l'any 1939, Huertas va morir pocs mesos després de ser nomenat degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, el passat mes de maig del 2006. Considerat com un pioner en la defensa del periodisme de proximitat, Huertas va mantenir sempre una estreta relació amb el seu barri, el Poblenou. Caracteritzat pel compromís social i el rigor periodístic, Huertas va treballar al setmanari *Siguo*, al *Correo Catalán*, el *Tele/Expres*, *El Periódico de Catalunya*, *La Vanguardia*, al diari *Avui*, i va ser director de la revista *Orflama*, a més a més d'escriure més de 90 llibres sobre periodisme i el moviment obrer i de la seva gran passió, Barcelona. Durant els seus 68 anys, Huertas va rebre, entre altres distincions, la Medalla d'Honor de la Ciutat de Barcelona, així com el guardó Ofici d'Or en reconeixement a la seva trajectòria professional.

Unes travessies més amunt d'on es troba la redacció d'aquesta revista, al carrer Entença, l'any 1976 Huertas Claveria sortia del centre penitenciari de la Model. Allà l'esperaven centenars de persones, entre amics de professió i ciutadans, per rebre'l com un heroi després d'estar empresonat per decisió política durant vuit mesos i 20 dies. Huertas havia escrit un reportatge titulat "*¿Vida erótica subterránea?*" al diari *TeleExpres*, on parlava dels negocis poc clars de les vídues de militars.

El resultat de la publicació d'aquell text va ser la detenció del periodista. Eren altres temps, i el país es trobava en un escenari mancat de llibertats i els periodistes exercien una professió constantment violada per les autoritats franquistes de l'època.

La vocació de comunicador de Huertas li venia del seu pare, també periodista. Molt arre-

lat a la vida associativa del seu barri, el Poblenou, i també a la del Guinardó, Huertas va iniciar la seva carrera a les capçaleres *Siguo* y *Vida Nueva*. Eren

"Huertas es va caracteritzar per ser una personalitat incòmode pels alts càrrecs, no només pels polítics, sinó també pels del seu propi diari"

publicacions afins al moviment JOC, de tendència catòlica i obrera, i on va coin-

cidir amb el seu company de professió, Lluís Sales Balmes. El periodisme crític i innovador de Huertas en aquests mitjans, es perllongaria més endavant a les pàgines de *El Correo Catalán*, on el seu director, Manuel Ibáñez Escofet, marcaria la trajectòria del jove Huertas. Amb el temps, Huertas treballaria als diaris *Orflama*, *Quatre Cantons*, *Destino*, *El Periódico de Catalunya*, *La Vanguardia* i el diari *Avui*. A tots ells, Huertas sempre es va caracteritzar per ser una personalitat incòmode pels alts càrrecs, no només pels polítics, sinó també pels del seu propi diari, d'on va ser acomiadat en més d'una ocasió. La ploma punyent i agressiva de Huertas va provocar molts mals de cap pels qui tenien alguna cosa a

amagar o, simplement, per aquells que no entenien el periodisme com sempre el va defensar Huertas: un servei al ciutadà. Un periodisme revolucionari durant els amargs anys 60 i 70, del qual Huertas no va renunciar en democràcia.

Amant empedernit de la ciutat de Barcelona, Huertas Claveria deixa un llegat de 92 obres literàries (24 d'elles amb l'autoria compartida amb el seu amic, Jaume Fabre), on la majoria tenen la capital catalana, i el periodisme, com a protagonista.

Huertas, el periodista de carrer, incisiu, tafaer i impulsor de la premsa de barris, deixa molt més que un patrimoni ple d'articles, relats i llibres. Queda la inconfusible "petjada sobre la neu" de Huertas, com a ell li agradava dir, per guiar els qui comencen a conèixer una professió que ha de ser lliure per esdevenir útil. Un model a seguir pels nous professionals que creuen en un periodisme compromès i combatiu i que faci, tal i com Huertas va titular una de les seves obres, de "*Cada taula un Vietnam*".

Jordi Molina

Huertas es troba amb la seva companya, Araceli Algarvea, en sortir del centre penitenciari La Model, el 13 d'abril de 1976